

der møder Tilfælde udenfor Krigsforholdene, hvor en Militair kunde have Udgang til overordentlig Forsørgelse, udenfor den, der kan fremgaae af Pensionslovgivningens Grundsatninger, da vil den samme Vei staae ham aaben, som enhver anden Embedsmand og enhver anden Statsborger, der offerer sit Helbred i Statens Tjeneste, — da vil Vei staae ham aaben til ved en særskilt Lov at faae en yderligere Understøttelse. Forelægger jeg mig selv det Spørgsmaal: Hvad er det Principmæssige her i Sagen? saa nærer jeg ikke noget Døbt Tvivl om, at det er det Rigtigste, hvad Udvalget har indskillet. Paa den ene Side vil jeg bede det ærede Thing kaste et Blik paa, hvad Udvalget har udtalt Pag. 595 i Anhang B om, hvorledes vi betragte de Militaires Stilling under Krigsforhold, og jeg vil da henstille til Enhvers Overveelse, om det ikke er Sandhed, naar vi sige: „At de overordentlige Anstrengelser og Lidelser, den mangfoldige forøgede Risiko og Fare for Helbred og Liv, som Krigsforhold medføre for dem, der have at gribe ind i dem ved Udførelse af militaire Tjenesteplichter, og som gjøre Krav paa Sjælsstyrke, Uholdenhed og Selvopoffrelse i en ualmindelig Grad hos dem, hvis troe Opfyldelse af tunge Kaldspligter ofte er Betingelse for Statens Velvære“, — om dette ikke er en sand Skildring af Krigsforholdene, og om ikke deri fra Statens Standpunkt ligger en Berettigelse til, i en fortrinlig, i en overordentlig Grad at sørge for de Militaire, der kaldes til at offer deres Helbred i Statens Tjeneste under saadanne Forhold.

Lader os dernæst stille os udenfor Krigsforholdene, og spørge vi, hvorledes den militaire Embedsmand da er situeret, saa vil jeg bede den ærede Forsamlings Medlemmer, at tænke sig andre Embedsmænds Stilling. Man tænke sig f. Ex. en stærk Ildbrand, hvor Politiets Embedsmand og Andre skulde gjøre Tje-

ne. Naar nu en Brandmuur styrter ned og slaar Arme og Been i Stykker paa en Politiebedsmand, da gad jeg nok vidst, om han ikke var ligesaa kvalificeret til en overordentlig Understøttelse, som f. Ex. den Militaire, der under Krigen i Slesvig ligger paa Kronborg, og der ved en Explosion af noget Krudt kommer til Skade. Man tænke sig f. Ex. en Postfører, der om Vinteren, naar Vædet er lagt til, skal føre Posten over dette, og at der da indtræder en Ulykke med denne Transport, og han sætter sit Helbred til og maa forlade sit Embede paa Grund af den Ulykke, der er overgaaet ham under Udførelsen af hans Embede, og jeg vilde spørge, om han ikke har det samme Krav paa Understøttelse fra Statens Side, som den Militaire i Fredstid, og hvorfor skal man da skabe en Standsforskjel, hvor ikke særegne Begivenheder føre til overordentlig Forsørgelse, skabe en Standsforskjel, der under saadanne Omstændigheder skulde privilegere de Militaire fremfor alle Andre, der kunne sætte deres Helbred til i Statens Tjeneste. Naar den almindelige Pensionslov i § 3 siger: „Den Embedsmand, der ved Udførelsen af sin Tjeneste kommer saaledes til Skade, at han maa afskediges, faaer steds to Trediedele af sin Embedsindtægt i Pension,“ saa er det Embedsmændens almindelige Vilkaar, naar han kommer til Skade i Statens Tjeneste, og disse Vilkaar deler den militaire Embedsmand med den civile. Træffer der nu nogen Embedsmand, han være Militair eller Civil, saadanne Omstændigheder, at han kan have særdeles Udgang til en forøget Understøttelse fra Statens Side, da er det vor Mening, at dette maa skee igennem en særskilt Lov, forsaavidt som ikke de Forhold finde Sted, hvilke vi betragte som overordentlige, nemlig Krigsforhold, som bør give den Militaire, hvis Kald fører ham i disse særegne Forhold, Udgang til den forøgede Understøttelse, hvorom der i andet Capitel af Loven er Tale.